

Stéphanie Baechler

Care

Stéphanie Baechler (°1983) omschrijft zichzelf als een visueel kunstenaar die tussen textiel en klei beweegt. Ze liet de mode-industrie achter om zich volledig aan haar eigen werk te wijden. De mode- en textielindustrie zijn te efemer, te snel. Baechler nam een ommekeer en begon met klei te werken: een eeuwenoud en blijvend materiaal. Vanuit het contrast met de hardheid van de keramiek vond ook textiel weer een ingang in haar werk.

Haar praktijk is als een oneindig weefsel: het ene werk gaat soms naadloos over in het andere. Twee grote wandtapijten zijn geïnspireerd op een fotografische collage van verpakkingen die ze speciaal creëerde voor een ander werk, een reeks grillige keramieken sculpturen. De bijzondere vormen creëren een speels patroon, dat ook door het gebruik van verschillende, zorgvuldig uitgekozen texturen tot zijn recht komt.

Nieuw voor Baechler is het gebruik van brons en aluminium. Ze leerde ermee werken tijdens een recente residentie in Zwitserland. Bij het maken van de wandtapijten horen veel testweefsels – die zet ze om in was, brons met een zwarte patine of aluminium. De fragmenten zijn deconstructies van een geheel dat eerder al uit losstaande elementen samengesteld was: de verschillende dozen met keramieken werken. Het omzetten van textiel in een statischer materiaal is haar niet vreemd: ook in haar vroege textielwerk was ze al geïnteresseerd in het 'bevriezen van een beweging: een momentgebonden snapshot van een beweging. Op een gelijkaardige manier wil ze klei en andere materialen behandelen als een draad, en omgekeerd, de handelingen met het textiel vastleggen in traditioneel kunsthistorische, onverwoestbare materialen.

Het vertrekpunt voor deze nieuwe werken is een uiting van zorg – de unieke en speciaal vervaardigde verpakkingen voor extreem fragiele keramieken sculpturen. Baechler heeft geleerd uitzonderlijke zorg voor haar werken te dragen. Het contrast tussen de zachtheid en de beschermende eigenschap van textiel tegenover de harde, koude (maar tegelijk ook kneedbare) klei, en nu ook brons en aluminium – andere 'kunsten van het vuur' – vormt een rode draad doorheen haar praktijk.

The Fates Are Talking

In de Project Space van Whitehouse Gallery presenteert Baechler haar nieuwontwikkelde werk 'The Fates Are Talking'. "Now you even become the words I was afraid to use," zegt ze in haar brief 'Dear Line' dat vorige zomer gepubliceerd werd in haar eerste boek. De lijn speelt een fundamentele rol in haar praktijk: als draad, als potloodlijn, als basisvorm van de klei wanneer die voor het eerst uit de pers komt, en nu ook als taal. Dat tekst in haar werk verschijnt, mag eigenlijk niet verbazen: 'tekst' en 'textiel' stammen allebei af van het Latijnse woord 'texere' dat 'weven' betekent.

De drie schikgodinnen bepalen in de Griekse mythologie het lot van mensen: Clotho weeft de draad van het lot, Lachesis meet de draad, en Atropos knipt het af wanneer onze tijd gekomen is. Met deze drie oeroude personages creëerde Baechler een hedendaagse dialoog, geborduurd op een textielwerk van vijf meter lang. Het gesprek draait duidelijk rond actuele bekommernissen, zoals het klimaat en onze afhankelijkheid van technologie. Het bevat ook enkele zeer persoonlijke herinneringen van de kunstenaar.

Baechler liet zich ook inspireren door Seth Siegelaub (1941-2013), een Amerikaanse galeri houder, curator en onderzoeker die textielwerken verzamelde. Hij schreef over de nauwe link van textiel met de sociale geschiedenis en hoe textiel een van de eerste industrieën aan de wieg van het kapitalisme was. Het enorme weefsel werd gecreëerd op een weefmachine die normaal gezien hoge snelheden haalt met 168 naalden. De kunstenaar besloot maar één weefnaald te gebruiken en het werk hiermee een veel individuelere, geduldigere toets te geven. Het lettertype van de tekst liet ze speciaal ontwerpen. In haar methode, en in de inhoud van de tekst, focust ze op het proces. Op het einde van de dialoog verandert Atropos in Zorg en vraagt ze om meer “bescheidenheid, nederigheid, eerlijkheid en menselijkheid!” Met dit alles countert Baechler tegenwoordige werkingen van de textielindustrie, die steeds meer op grote en snelle productie inzet.

Tamara Beheydt